

MELANISME EN ALBINISME BIJ HET REEWILD.

Kleurafwijkingen treffen we bij verschillende wildsoorten aan, bij het loopend, zoowel als bij het vliegend wild. De meest voorkomende zijn zwartkleuring (melanisme) en witkleuring (albinisme). Ook geelroodkleuring (erythrisme) wordt bij verscheidene diersoorten aangetroffen. Zoo zagen we b.v. wel eens geelrood gekleurde wilde konijnen. Witte wilde konijnen worden, hoewel ze meermalen gezien en geschoten zijn, echter niet zoo vaak aangetroffen als zwarte of geelroode, hetgeen wel daarvan het gevolg zal zijn, dat de witte kleur bijzonder in 't oog valt, waardoor dergelijke exemplaren reeds heel spoedig door een der talrijke vijanden van de anders zoo flinke familie Witpluim gevangen worden. Witte reeën komen ook meermalen voor en geheel zwarte zijn heelemaal niet zeldzaam. Veel jagers, die reewild in hun veld hebben, zullen zeker wel eens een zwarte ree gezien hebben. We moeten echter de werkelijk zwarte reeën — deze hebben ook geen wit op onder- en bovenlip — niet verwarren met de zoogenaamde zwartruggen, die in den winter alleen maar een zwarten rug hebben, doch overigens normaal gekleurd zijn.

In *Wild und Hund* vonden we van de hand van Karl Brandt over melanisme en albinisme bij de reeën o.a. ook het volgende:

„Bij het reewild komen als niet zoo zeldzame kleurvariëteiten melanisme en albinisme voor. Het eerste

ontstaat door pigmentophooping in haar en huid, het laatste door gebrek aan kleurstof. De uitersten naar beide richtingen worden door intermediaire „Pigmentierungsstreifen” verbonden. Bij het albinisme noemt men het uiterste intensief albinisme en de zoeven genoemde graden semi-albinisme, terwijl de wetenschap voor de verschillende graden van melanisme geen naam heeft. In de opperhoutvesterij Haste, waarin ik het zwarte reewild, alsook in de naburige velden, veelvuldig waargenomen heb, komen in zwart een heele rij schakeeringen voor. Ik heb reeën in den winterdos van loodkleurig, tot zwart als een mol, en in den zomerdos van bruinzwart tot bijna de donkerste schakeering van zwart gezien, ja eenmaal zelfs zag ik er een in zijn zomerhaar bijna zoo grijs als een ezel.

Eveneens is het wit bij het witte reewild verschillend. In het museum te Dresden staat een in Saksen geschoten bok, die zoo wit is als sneeuw en roode spiegels heeft. Zoo wit als deze bok was het witte reewild niet, dat ik in de jaren 1873—1886 kende.

Begin Juni 1875 schoot ik een goede, nog niet verkleurde bok, die ongeveer de kleur van een geschoren schaap of een doorgebroken broodje had. Het voorhoofd was bijna grijs, de iris geelachtig en hij had lichte schalen. Ook heb ik twee witte rekken heel goed gekend en ze vaak van heel dicht bij waargenomen. De kleur er van was in den zomer de lichtste schakeering van geel, terwijl ze in haar winterdos de kleur van den zoeven beschreven bok hadden.”

H.